

Paa nærværende Tidspunkt kan det ikke med Sikkerhed siges, om de foranstaaende Dækningstal vil falde ganske sammen med de Tal, der vil komme til at foreligge ved Afslutningen af de paagældende Bobehandlinger. Efter de forskellige Likvidatorers Skøn er større Forskydninger imidlertid ikke sandsynlige, saaledes at det tør antages, at man ved i Lovforslaget at søge bevilget indtil $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., er paa den sikre Side med Hensyn til det samlede Erstatningsbeløb, der kan blive Tale om. I denne Henseende kan ogsaa bemærkes, at den Tanke, der ligger bagved Lovforslagets §§ 1 og 4, at alene egentlige Sparere og Indskydere, der i nogen Grad kan sidestilles med disse, bør have Del i Statstilskudet, formentlig vil medføre, at et Beløb af Bevillingen vil vise sig at kunne spares.

Hvor et Indskud modsvares af et Krav fra Bankens Side, saaledes at Dækning kan finde Sted ved Modregning, bør Erstatning naturligvis ikke ydes.

Til § 2.

Det i denne Paragraf stillede Forslag om periodisk Udbetaling af Statens Tilskud, hviler paa den Opfattelse — som man har faaet bestyret ved de med Sparernes Repræsentanter førte Forhandlinger — at Hovedformaalet med Statens Bistand bør være at give Sparerne en vis Sikkerhed for, at de redder Størstedelen af deres Indskud, medens det er af mindre Betydning, om Hjælpen udbetales paa en Gang eller i Løbet af en Aarrække.

Til § 3.

Efter det til Grund for Lovforslaget liggende Synspunkt, at det vil være naturligt at lade Sparerne bære 15 pCt. af Risikoen for deres Indskud, burde upaaregnede Indtægter, der maatte fremkomme efter Afslutningen af de paagældende Bankers Boer, egentlig tilfalde Statskassen, naar Sparerne ved Hjælp af Statens Tilskud allerede har faaet 85 pCt. Af praktiske Grunde, og idet man forudsætter, at Spørgs-

maalet ikke vil faa større praktisk Betydning, har man dog foretrukket at foreslaa en Deling mellem Sparerne og Staten af mulige upaaregnede Udlodninger.

Til § 4.

Som allerede med Hensyn til § 1 nævnt, har man ment, at der i første Række bør ydes Hjælp til egentlige Sparere. Da det imidlertid ikke vil være helt let paa Forhaand at fastslaa en paa en Gang bestemt og konkret retfærdig Grænse mellem Sparere og andre Indskydere, har man formuleret denne Paragraf saaledes, at det overlades til Handelsministeren at træffe Afgørelse i saa Henseende paa Grundlag af et konkret Skøn over, hvad der maa anses som rimeligt i hvert enkelt Tilfælde. Næst at pege paa den Forskel, der ofte vil bestaa imellem Karakteren af Indskud paa Bankbog og Indlaansbevis paa den ene Side og Indskud paa Kontokurant- og Foliokonto paa den anden Side, samt mellem Indskud fra Personer og Indskud fra Selskaber og offentlige Institutioner, skal man paa nærværende Tidspunkt alene fremhæve, at det maaske vil være mindre naturligt og paakrævet at sidestille Indskud fra Pengeinstitutter med egentlige Spareindskud, idet de paagældende Pengeinstitutter maa formodes sædvanligt at have haft bedre Betingelser end private Sparere for at anbringe deres Midler paa sikker Maade og antageligt ogsaa har saa stor økonomisk Modstandskraft, at de er i Stand til uden større Vanskelighed selv at bære de lidte Tab.

Til § 6.

Under Hensyn til at Likvidationen af de Bankers Boer, der ikke er undergivet Konkursbehandling, foregaar uden offentligt Tilsyn, har man fundet det rigtigt at foreslaa, at Handelsministeren faar Adgang til at føre Tilsyn med Likvidationens Foretagelse i disse Boer og til at give Likvidatorerne Anvisninger i saa Henseende. Det er Tanken, at udøve Tilsynet gennem Bankinspektoratet.